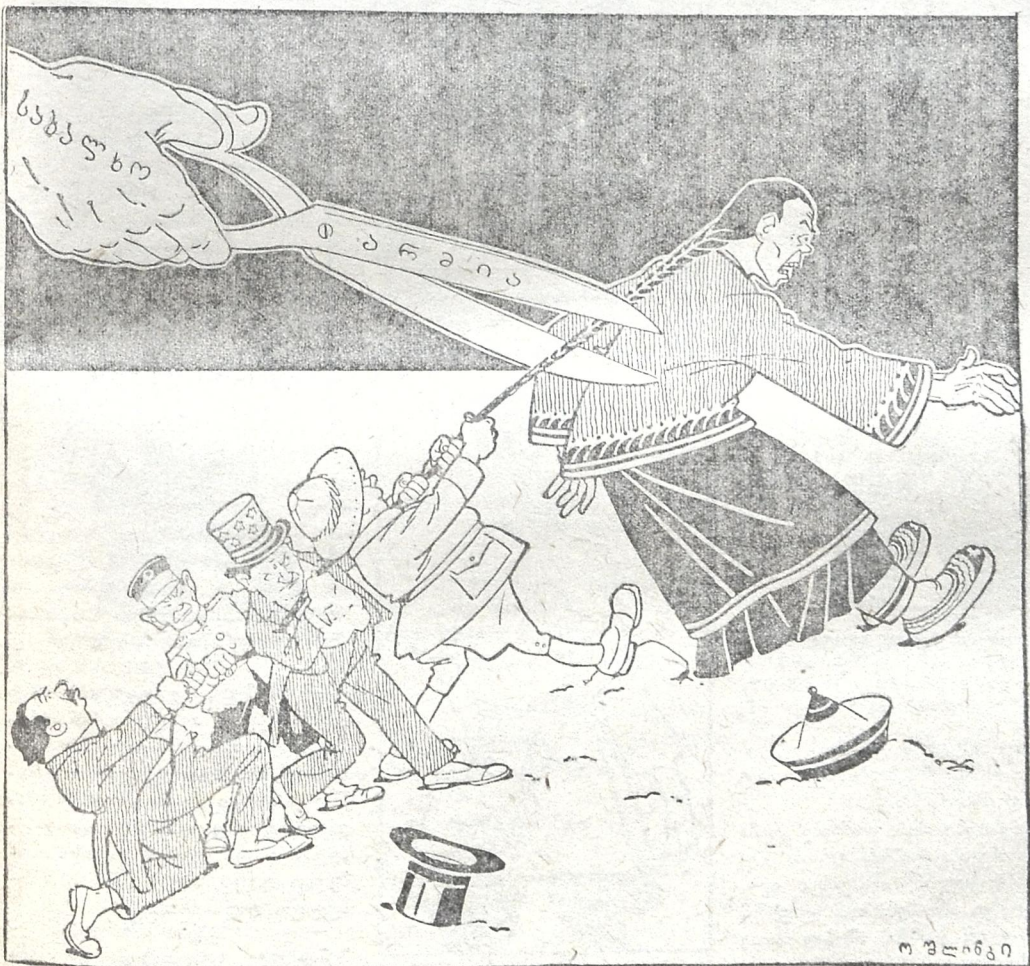

გუნდგუნდუნი

№ 27

გაზ. „მუზა“-ს ყოველკვირეული უაზრო დაგატევა

№ 27

ჩინეთისთვის „უცხო სტუმრებს“
წამოველოთ იმაში სელი,
მაგრამ. გაჩნდა უცაბედად
უცნაური მაკრატელი.

და... რაც სტუმრებს დაეპარათ
მინვლებით აღზაბთ ყველა:
ნათქვამია: ფეხს რომ ადგავ
გაინსრევა კიანჭველაც.

ლადიმე ყლინჯაქე

ძველად ვინ იყო ლადიმე ყლინჯაქე,—ეს არავინ იცის.

ანდა როგორ შეიძლება იცოდეს კაცმა, როცა: გადატრიალების შემდეგ ქუთაისიდან სადღაც გაჰქრა და—სანამ წვერები არ წამოეზარდა და სახე არ გამოეცვალა—არავის ეჩვენებოდა.

ღღეს—ვინ არის ის, არც ეს იცის არავინ, გარდა რამოდენიმე პასუხისმგებელ ამხანაგებისა, რომლის ფეხქვეშ არხებიანდ გრძნობს თავს ჩვენი ლადიმე.

გადატრიალების შემდეგ ქუთაისიდან სადღაც გაჰქრა და—სანამ წვერები არ წამოეზარდა და სახე არ გამოეცვალა—არავის ეჩვენებოდა.

ვიღაც მუშკორმა ერთხელ გაზეთშიც კი გამოსკიმა, მაგრამ ეს არც იმდენად დასაძრახია.

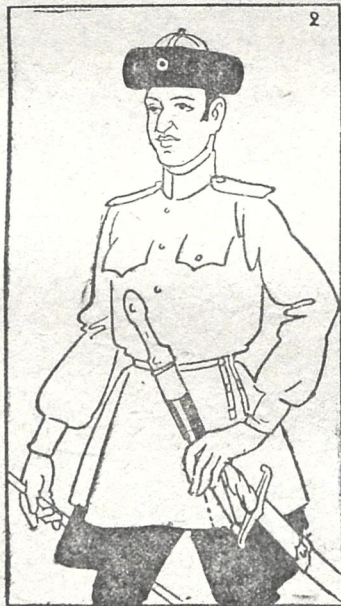
ზოგიერთები იმასაც ამბობენ, რომ: — ლადიმე ნიკოლოზის დროს ქუთაისში ბოქაულის თანაშემწედ იყო. იმასაც კი ამბობენ, რომ ლადიმემ ომის დროს ჯარში ამოჰყო თავი ოფიცრად.

მაგრამ არც ეს არის მხედველობაში მისაღები, ვინაიდან სიმართლესთან უფრო დაახლოებულად მიგვაჩინა ის აზრი, რომელიც ამბობს;

— ლადიმე წინედ უპარტო იყო... მართალია არ ვიცით რას შერებოდა

„ლადიმე ნიკოლოზის დროს ქუთაისში ბოქაულის თანაშემწედ იყო.“

ლადიმემ ომის დროს ჯარში ამოჰყო თავი ოფიცრად.

და რას აკეთებდა, მაგრამ ჩვენში მოხვედრის შემდეგ ყველაფერი გაიცნო, პოლიტიკურ პარტიებში გაერკვა და მიიღო გარკვეული პოლიტიკური მიმართულება.—

აი, ამას თუ დავუჯერებთ, რა თქმა უნდა, უკეთესია,—და ეს ასეც უნდა იყოს, რადგან:

— ჩეკიდან გამოსვლისთანავე კომუჯრედში განცხადება შეიტანა პარტიაში შესვლის შესახებ.—

ანკეტაც რიგზე იყო. ბიურომ დამტკიცა,—მაგრამ უჯრედი წინააღმდეგი წავიდა. ზოგმა რა მოუგონა, ზოგმა რა.

ლადიმე შეწუხდა... მაგრამ მალე ნახა გამოსავალი: მეორე უჯრედში შეიტანა განცხადება და მიიღეს კიდევ.

მეორე უჯრედში შეიტანა განცხადება და მიიღეს კიდევ.

— ამხანაგო, ყოველგვარ საქმეს კომუნისტური თვალთაზრით უნდა მივუდგეთ. რევოლიუციის ინტერესები ჩვენ არ უნდა დავივიწყოთ, მაშინაც კი, როცა ჩვენს კერძო საქმეს ვაკეთებთ—ასე ელაპარაკებოდა კაბინეტში ლადიმე ერთ მოქალაქეს, რომელიც რაღაც საქმის შესახებ მოსულიყო ლადიმესთან.

— კი, მაგრამ, აი სწორედ ეს კომუნისტური თვალთაზრმა გავაღებს თქვენ ასეთს საქმეებს უფრო ფხიზლად მოჰკიდოთ ხელი.

— ამხანაგო! ჩვენ სისხლი დავღვარეთ ბრძოლის ველზე, აუარებელი მსხვერპლი გავიღეთ... დიდი ტანჯვით და ვებოთ მოვიპოეთ თავისუფლება.

ამხანაგო, ყოველგვარ საქმეს კომუნისტური თვალსაზრისით უნდა მიუდგეთ.

— ამხანაგო, არც მე ვყოფილვარ გულზე ხელდაკრეფილი მამინ.

— აბა, მითხარით: რას აკეთებ დით, როცა ქუთაისში აჯანყება მოხდა? რას აკეთებდი თილისში გამოსვლების დროს? რას შერებოდით რეაქციის გაძლიერების დროს?.. მე კი ყოველთვის მებრძოლთა პირველ რიგში ვიდექი და მტრისგან გამოსროლილ ტყვიას აი ამ მკერდს უჩვენებდი თავისუფლების გასასარჯებლად—აქ ვლადიმემ ამაყად გადახედა მის მოსაუბრეს.

—:—

ერთ დღეს ლადიმე კარგ ხასიათზე იყო. ახლად მიღებული მემანქანე ქალიც ხშირად გადახედავდა მხიარულ გამეგს. არც ლადიმე უშეგბდა უყურადღებოდ იმის თვალის ტრიასს და ღიმილით ითვალისწინებდა კატუშასთან დაახლოების პლანებს.

— უკვე დროა... სამსახურს მორჩით—ამაყად უთხრა ლადიმემ საქმეთა მმართველს და კატუშას გადახედა.

— ამ საღამოს თქვენ უნდა მოხვიდეთ... საიდუმლო მიმოწერები მაქვს დასაბეჭდი—უთხრა ლადიმემ მემანქანე ქალს სამსახურის შემდეგ.

— ამ საღამოს?!

— დიხ! ამ საღამოს... რატომ გაიკვირეთ?! ზედმეტ საათისას მიიღებთ...

—:—

— თქვენ რაღაც ფერი გეცვალათ, როცა საღამოს მოსვლა ვითხარით—ღიმილით უთხრა ლადიმემ კატუშას, რომელმაც ის იყო მანქანაზე საბეჭდო მოეშადა.

— იმიტომ, რომ საღამოობით მუშაობა აკრძალულიაო—ამბობდენ.

— ეს სხვაგან... მაგრამ ჩემთან არასოდეს. საღამოობით მუშაობით უფრო მეტს გააკეთებთ, ვიდრე ჯამაგირით.

მუსიაფი რამოდენიმე წუთს გაგრძელდა.

საიდუმლო მიმოწერები საიდუმლო სიტყვებში დაჰფარეს...

— დღეში სამი საათის ზედმეტი მუშაობა და ასეთი გართობა,—სხვა რაღა გვინდა!

— თანახმა ვარ.

მანქანა ორივეს უხმოდ შესცქეროდა და მოწმე იყო ამათი ხვეწნა-კოცნისა.

მანქანა ორივეს უხმოდ შესცქეროდა და მოწმე იყო იმათი ხვეწნა-კოცნისა.

— შრომის კომისარიატმა ზედმეტი მუშაობის ნება არ დაგვართო და, ამიტომაც, მემანქანეს არ მიეცემა კუთვნილი ფული—მოახსენა საქმეთა მმართველმა.

— რას მიჰქვია,—არ მიეცემა—გაბრაზებით წამოიძახა ლადიმემ—ეხლავე მიეცით თავისუფალ თანხიდან.

— ადგილკოში არ გვაძლევს ნებას.

— ადგილკოში ვინ ჰკითხავს? იმათ თუ უყურე, ბეკო საქმე გაკეთდება. შენ ბრძანება შეასრულე.

— მესმის.

შესრულდა ბრძანება.

მემანქანე ქალმა, კატუშამ, ჩაიხიზრილა ფულები.

მეორე დღეს სამსახურში ლაკის ტუფლებით გამოცხადდა, თანაც ხელში პორტფელი ეჭირა.

მაღე ლექსიც შეთხზეს აჰ. ამბავზე და მღეროდენ, როცა დროს იხელთებდენ:

თავისუფალი თანხა
სულ მიჰქონდა კატუშას.
ხუთმეტი მინეთი კი
ეტლევოდა კარგს მუშას.

მოულოდნელად, ზეციდან თუ მიწიდან, ჯოჯოხეთიდან, გაჩნდა „ტარტაროზი“, რომელმაც იმდენი ფესვები გაიჩინა, რომ ყველა ქალაქებში, მაზრებში, თემებში თუ სოფლებში თავი ამოჰყო.

ერთი ფესვი ლადიმეს დაწესებულბაშიც შევიდა.

ლადიმემ მაშინვე შენიშნა ეს, მაგრამ ყურადღებაც არ მიუქცევია მისთვის.

—:—

— გაზეთი „მუშა“... „მუშა“ „ტარტაროზი“... თ... ახალი „ტარტაროზი“—იძახდა გაზეთის დამტარებელი ქუჩებში და იქით-აქეთ დარბოდა, რადგან ყოველ მხრიდან აუარებელი ხალხი ეახოდა.

ლადიმე და კატუშა „საიდუმლო საქმის გაიმასქნების“ შემდეგ, თანჯარაში გამოიყურებოდენ.

— იყიდე ერთი „ტარტაროზი“—უთხრა კატუშამ.

— რად გინდა!.. შიგ სისულელეს მეტი არაფერი სწერია.

— იყიდე მაინც—დაკინებთ სთხოვდა ლადიმეს კატუშა.

ლადიმემ იყიდა „ტარტაროზი“.

გაზეთი „მუშა“... „მუშა“ „ტარტაროზი“—თ... ახალი „ტარტაროზი“—იძახდა გაზეთის დამტარებელი ქუჩებში.

უი-მე, ეს რა სურათია... რა წყალში ჩავარდე ეხლა—იკვილა კატუშამ, როცა ნახა მისი და ლადიმეს სურათი, რომელიც გამოხატავდა „საიდუმლო“ ზედმეტ მუშაობას.

— მიუქარავთ—იყვირა ლადიმემ—ამას მე პარტიულ კომიტეტში დავსვამ და ტარტაროზს ვუჩვენებ სიერს. ლადიმე საჩქაროდ ეტლში ჩაჯდა და გაექანა.

„ტარტაროზი“, „ტარტაროზი“.—
თითქოს მის ენაზე ჰკვიროდნენ გა-
ზეთის გამყიდველები.

მიუჭარავთ— იყვინა ლადიმეშ

იმ ღამეს ლადიმეს არ დასძინებია.
როკა თვალს დახუჭავდა „ტარტა-
როზი“ მოეჩვენებოდა და შეიკელე-
ბდა.

ლადიმეები ეხლაც ცოცხლები და
საკმაო ბევრი არიან ჩვენ დაწესებუ-
ლებებში.

ასე მოხვდა ლადიმეს
„ტარტაროზი“-ს კბილი,—
და მას შემდეგ იმას
ძილი არ აქვს ტკბილი.

ლადიმემ თუ შეხვა
ამ სიმწრისა თასი,
ფეჟრობ კიდევ შესვამს
მას მრავალი ასი.

პ. ოზოლი.

სასადილოსკენ წავიდენ,
უკვა ხუთს გადასულიყო;
იკითხეს... შემოუბღღვირეს,
აქ არ მოსულა სულიყო!...

ორთაქალისკენ დაიძრენ,
მთას იქით მზე ჩასულიყო...
ჩამოსულ რევიზორისთვის
ეახსამი გამართულიყო.

სუფრაზე თავთავებზე
კვარტები ამოსულიყო,
და თავის თავის შეგნებით
შემოჯდომოდა სულიყო...

მივიდენ, მისცეს სალამი,
იგი კი გადაკრულ იყო,
—რად წამოსულხარ ასე ზორს
ჩვენო ძვირფასო სულიყო!..

ასეთ უეცარ კითხვაზე
სულიყო დაბნეულიყო,
და აზრებაშლილ ბოდვაში
პასუხი დაკარგულიყო...

კერიას ნახშირი

ეს იყო ხუთ თვის უკან,
(მადლობა კიდევ ღმერთსა)
კარებთან ადგილკომის
რომ შევხდით ერთმანეთსა.
ადგლებული საღვაც
მიჭროდა ის ვით ქარი.
(შედიდა ქალ-ვაჟის მამა
და სამი ცოლის ქმარი.
სამ ცოლის ერთათ ქმრობას
დღეს როდი ძრახავს ხალხი,
მაგრამ შეიდ შეილის ყოლა,—
ეს კია დასაძრახი...
მიტომაც ვეღარ ვამხელთ...)
იმის გვარსა და სახელს...)
გაფერილ შაურთან
გავდა იმისი სახე
—ამბავი საკვირველი,
მითხრა, გავიგე დღესა,
ჯამაჯირს გვიმატებენ,
იცით თქვენ, მძო, ესა?...
თუ არა, მაშ იცოდეთ
ჩენი კავშირის ღვაწლი...
გათავდა... უფულობა
არ შეგვაწუხებს აწი!..
მეც ვუქასუხე, (რომ არ
მოეჩვენებოდი ხამად)
და გაჭრა იგი ისე,
როგორც ჰამლეტის მამა...
პოედო მთელ უწყებას
ხმა იგი უხილაგი,
და მოეყარათ ოთხზე
ბიჭებს ჭიშკართან თავი.
გაფერილ შაურთან
გავდა იმითი სახე,
(ნუ მომთხოვთ, თუ ხათრი ვაქვთ,
იმითი გვარს და სახელს,
ვინ იცის საქმე შემდეგ
როგორ შეიცვლის გზასა,
და თქვენ, ხანჯალი ჩავსეთ
ძლივს ჩამოვიარდნილ ზავსა...)
—ფუქია, ამბობს ერთი,

ამაზე რამე შიში,
წავიდეთ განსხვავების
გადავკრათ ანგარიში!..
მივიღებთ,—გავასწორებთ,
შემდეგ შეგვრჩება წმინდათ;
ვილხინით ეხლა მიხვ
თუ ემარხულობდით წინათ!..
წავიდენ, თან წაიღეს
ხმაურობა და რწმენა...
ახ, რამდენს დაებეზა
ამაღამ გრძელი ენა...
ყლაბედენ დარჩენილნი
თამბაქოს მწარე კომლსა,
და თავის ურწმუნობით
ეჭვდენ ადგილკომსა.
სანთლით ემებდენ ადგილკომს,
ვერ პოვენ დაკარგულიყო.
ბინაზეც კი არ დაუხვდათ...
ნეტავ, სადა ხარ, სულიყო!..

ღარწმუნდენ... შემდეგ ხომ არ
წამოვიდოდნენ უკან,
რომ იქვე მოსახვედში
მივგნოთ კერძო დუქანს?..

გაფერილ შაურთან
გავდა იმითი სახე...
მიელო სხვა იერი
ქუჩებს, ბაღებს და სახლებს.
ცხოვრება ვის არ უნდა
მიხვ ამ ღამეს ტურფას?..
მივიდენ, და მოუსდენ
ისინიც ირგვლივ სუფრას.
გათენებამდის თითქმის
იქ რას შეგებოდნენ ნეტა?..
ან ხომ არ დაჯდა ღონი
განსხვავებაზე მეტად?..

განვლო ორმა თევმ, და ჩვენც
კვლავ შევხდით ერთმანეთსა,
(რა ფული, ერთხელ კიდევ
ვიტყვი, მადლობა ღმერთსა):

სუფრაზე თავთავებზე კვარტები ამოსულიყო
და თავის თავის შეგნებით შემოჯდომოდა სულიყო

ორი თვე მცირე დროა,
რა უშავს, თუ ვერ ვნახე,—
გაფხეკილს შაურისანს
უვაედა ეხლა სახე.
ვტკბებით ურთერთის ცქერით,
და გული გულსა ხედდება:
—მიიღეთ, ვეკითხები,
აღიჭმული ვანსხვებმა?...
შეკითხვა იყო თბილი,
როგორც შეშენის ძმობას,
და კრთოდა ჩემს ნაზ ხმაში
ას თუმინს თანაგრძობა.
—ჯერ არ ვასულა კიდევ,
(ვინ ჩაძვრეს კაცის გულში)
ხეალ ვადწყდება კითხვა,
თქვა ადგილკომმა გუმონ...
—უთუოდ, ეუთხარ მეცა,
(სჯობს სიტყვა სთქვა საამო)
იცოდე, მაყარიჩი
გეკუთვნის ხეალ საღამოს...
მან გაიღიმა ისე,
(ღიმიტ ცულს არ ელიან)
როგორც იღიმიებს ხოლმე
სცენაზე ოფელია.
მინდოდა მისთვის კიდევ
მეკითხა ბევრი რამე,
მაგრამ, ის გაჭრა კვალად,
როგორც ტყის სული მავნე...
მას შემდეგ მე ის კაცი
აღარსად არ მინახავს,
(ჯანი გავარდეს, კიდევ
გიტყვი, მადლობა აღიხს...)
გავიგე, არა ფოსტიო,
და არცა ტელეგრაფით,
(რამე საჩქარო ცნობებს
დღეს ვინ გაგზავნის ამით?..)
არცა გაზეთით, არა,
და არცა ტელეფონით,
არც კიდევ რადიოთი,
ხმამადიდ გრამოფონით,
არამედ ისე, სხვა გზით,
(ბევრი თქმა ვანა ვარვა)
მით უმეტესად, როცა
ეს გზა თქვენც იცით კარგათ...
გავიგე მომატება
გასულა წახულ კვირას,
და იმ კაცს თურმე გული
წასვლია ვანაკვირალს.
მას აქეთია კიდევ
მეცქერის და უყურებს,
კუთვნილი ფული ჯგორც
არ გამოსულა თურმე...
უოქვამს, თუ გაჭრა ბედმა,
ვიხილე ვანსხვებმა,
არავს არ წაზენდავ
რაც უნდათ ის ქნან სხვებმა,
წავალ ვიყიდი ნახშირს,
ნახევოლ რომ მტვერიო,
დავდექ „ფეჩთან“ და ვიტყვი:
ნახშირი ამ კერიას...
სინემატო

ფეჩანსი ლახლახასი

აქა ამბავი ლევაჩისის მიერ იმ ველურ ღორის
მოკვლისა, რომელსაც ლევაჩისი უღელი დაა-
ღო. ოღეს აპარა საქრისტიანო კვეყანა იყო.

სძინავს სოფელს, და მას დასცქერს მიღლა ციდან ოქროს მთვარე;
დაბლიდან კი მიღლა შესცქერს ოქროს მთვარეს არე-მარე.
(და სოფელი აწნაირი მე უღაბნოს დაეღარე)
მკვლარ სიხუმეს არღვევს მხოლოდ ძაღლის-ყეფა და მდინარე.

ამ დროს ღამით სოფელელები მიდიოდენ ერთად გზაში.
უნათებდა მათ გზას მთვარე მოცურავე ფირუზ ცაში.
მათ წინ იდგა მაღალი მთა, ვით კუნძული სადმე ზღვაში.
აღარ სჩანდა ფიჭე-ნაძენარი... დიდი თოვლი იყო მთაში.

წავაყუროთ გზად მიმავალ სოფელელების საუბარსა.
აღბად რამეს კარგს ამბობენ, რომ ჩვენ ვისმენთ მათ ხარხარსა.
ოჰო, ხედავთ იმათს შორის ჩვენს მეგობარს, ჩვენს ლევაჩისა?!
მისი ამბის მოსასმენად არასოდეს ვიტყვი ვარსა.

ყური დამიგდეთ, გიამბოთ ამბავი და ისტორია,
თუმცა ამბავი სათქმელი ჩვენგან ძალიან შორია,
მაგრამ დიდია ხალისი იმისი, რაც რომ სწორია...
გეტყვით თუ როგორ მოეკალი მთებში-ველური ღორია.

— უწინ, თქვენ ეს არ გემახსენებოდათ, აპარა საქრისტიანო კვეყანა რყო.
ბევრი ჩვენგანი გურულები აპარი-დან ვართ ვადმოსულო.
ოსმალეთის „ხენთქარმა“ დაი-ყრო აპარა და აპარლებს მაჰმადის რჯული მიაღებინა.
ჰო-და როცა აპარაში ვცხოვრობ-დი, მახსოვს ერთ დღეს ღორი და-ვეულღე და გაუშვი; მაშინ სულ ახალ-გაზრდა ვიყავი.

სწორედ იმ წელიწადს დაიპყრო „ხვანთქარი“ აქარა.

ჩვენ აქედ წამოვიდით; ქრისტეს რავა ვულაატებდით. დაგვრჩა იქ ყველაფერი და ამ ყველაფერში უღლიანი ღორიც.

მაჰმადიანებს ღორი რომ სძულთ — ეს თქვენც კარგად იცით.

რავაც კი დანახებს ღორი, თურმე თვითონ „ხვანთქარი“ გამოეკიდა მოსაკლავად, — მაგრამ ღორმა თავს უშველა მთებში, თუმცაღა ძალიან აწუხებდა, მე რომ უღელი შევები. რა ექნა ღორს.

იმხელა ეშვი ჰქონდა, რომ, რაღა გინდა შენ... გამოეჩანა ჩემსკენ, მაგრამ მე მისკენ გავეჩანე და ერთმანეთს დავეტაკეთ.

არა შენ და არა მე... არა შენ და არა მე...

ბიკოს, ქი არ გამიპივირა საქმე. ვერც წავაქციე, ვერც წამაქცია... მომივიდა გული, დავატანე ხელი ეშვს და ამოვიამშრალე. ერთი ისეთი დაღრიადლა ტკივილისაგან, რომ აი შენი ამირანი ლეგარსი ქი არ გაისროლა იქით, — და მოჰკურცხლა...

...და ვიწყებ მე ამ შარადან ნომერი მგონი სამითა. აწ შეგებები ღროის გმირს მოსაგონებელს შხამითა.

ჲუ გახსოვთ — ქართულ სიმღერის ვინ იყო იგი ზმანება: — თვითონ ნუნუა, მიუჯდა, წყალი პირუტყვეებს ანება?

ყურანის წვენს, რომ ვერ გაუძლო (ვერც შენ გაუძლებ ძამია!) სამიოდ შეილი. რომ ყავდა: — სიმი, იაფეთ, ქამია.

შემდეგ კიღობნით ეწვია არარატის მთას მგონია! პირველი ლოთის სახელი ნუ თუ არ გავიგონია?

აი, აწ იმა ვაჟბატონს ქონდეს მის კიღობანია, ჩვენ კი სახელი გვიბოძოს რადგან გეპირდება ძალიან.

არარატიდან წავიდეთ, თან ნუ წავიღებთ „ვი ხასა“ — ვეწვიოთ ფრანგთა ქვეყანას, მშენებას პარიზისას.

მოვხახოთ წმინდა საფლავი გმირის, საფლავში დებულის — მკერმეტყვეურათ დამგომი ბურჯუაზიულ კრებულის.

ის იყო სოციალისტი, სწორუპოვართა სწორია — ცეცხლის მტრკვეველი ტრიბუნე, უბადლო ორატორია.

წინააღმდეგი ომების — (არ იწონებდა ამ საქმეს!) მსოფლიო ომის დასაწყისს სიცოცხლეს გამოასალმეს.

გვარი ამ დიდი ტრიბუნის ჩვენ სრულათ არა გვიპირდება — პირველი ნახევარს დავტოვებთ, მეორე წასვლას გვბირდება!

ახლა მოგნახოთ ქვეყანა ტანით მორჩილი, პატარა — ბევრმა გაუგლო ბაწარი, ბაწრით ვერავინ ატარა.

სამი მხარიდან ზღვა ახლავს, ხმელზედაც ხარობს აქ ია — ჩრდილოეთიდან დასკერის ტანცივი სკანდინავია. სულ ერთი კვირა არცკია-

სხვა გზა არ იყო — მთებს უნდა შეჰფარებოდა, თორემ რომ გამოსულიყო, მოჰკლავდენ.

ჰო-ღა ამ ხნის განმავლობაში თურმე გაველურდა ჩვენი შინაური ღორი. (ღორი კი არა, შენც რომ დარჩე ამდენ ხანს ტყეში, შენც გაველურდები, თუმცაღა ეხლა ბევრი არაფერი გიკვლია).

მას შემდეგ გავიდა დიდი ხანი.

ჩვენ აქ დავსახლდით.

მე გავიზარე, დავაკიდი.

აგერ გუშხამ ტყეში წავიდი.

მინდოდა ვეფხი მომეკლა და ტარიელსავით მისი ტყავი ჩამეცვა ამ ზამთარში. ვიგონებდი „ხვანთქარის“ შემოსევას. ფიქრებმა გამიტაცა. თვალწინ დამიდგა იგი სურათი, როცა „ხვანთქარი“ დაიწინებდა თავისი ჯარებით... მომაგონდა ღორის დაუღლა —

და ამ ღროს რაღაც ხმაურობა მომესმა.

გამოვიარდა უშველებელი უღლიანი ველური ღორი, მარა რა გამოვიარდა...

მოჰკურცხლა, მარა გვეისროლე თოფი და მივაწიე ტყვია.

სული არ დაჰყოლია მიწაზე, ისე მოკვდა.

ზივიდი, მარა რას ნახავ.

თურმე ეს ჩემი ღორი ყოფილა, რომელიც „ხვანთქარის“ შემოსევის დროს ტყეში შეიკრა და გაველურდა. კისეოზე იგივე უღელი ჰქონდა, რომელიც მე შევები, იგივე ბაწარი. ავბლორინდი დაჭრილ დათვისავით და ჩავეხვიე ჩემს ღორს.

როცა სოფელში ჩამოვიდი, გაუკვირდათ: — ელურ ღორს უღელი როგორ ჰქონდა!

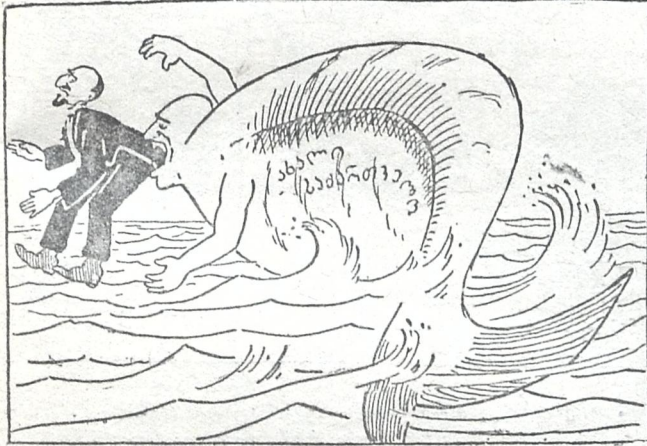
იმ ღორის ხორცი მე არ მიჰამია — მეზობლებს დაურვიე.

გმუჟი.

რაც მოგვივა ღავითაო

„ვეშაპი ისეთ არაფერს გადაყლაპავს, რისი მონღლებაც არ შეეძლოს“.
 „აბ. საქართველო“, 8. ვეშაპელის წერილიდან ნ. რამიშვილისადმი.

აწ ცული საქმე დამართეს მინწვეციკების ეჩოსა— ვეშაპის გრძელი კბილები ეწვია იმის ქეჩოსა.

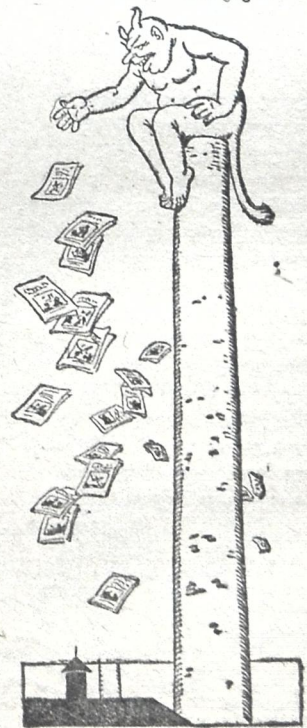
მას გადაყლაპავს ვეშაპი და მონღლებს პირწმინდათ— შავი ზღვით წაცურებული იგი თევზია „ჩუქყინა“!

„ნუ აფურთხებთ ძირს“

სანიტგანათლების განცხადებებიდან

უხარია ვანოს...
 წერა-კითხვა იცის, გაზეთში ტყობილობს ამბებს „ზაგრანიცის“.
 ქუჩაში თუ ნახა განცხადება რამე, ხელათ წაიკითხავს, თუ გინდ იყოს ლაშე. მიდის ერთხელ ვანო და ქუჩაში ამ დროს „ძირს ნუ აფურთხებთ“ განცხადება ამბობს. გაუკვირდა ვანოს საქმე უცნაური; წაიკითხა კიდეც და დაუვლო ყური...
 — მაშ!— იფიქრა ვანომ— „ძირს“ თუ არა— „მაილა“ და გაუღდა სახლში რადგან იგრძნო დაღლა. ფიქრობს:— მოდი ვსინჯო მაილა აფურთხება,— ექიმში, რომ გვირჩევს, ეს კარგი იქნება. აიხედა ზევით, მაგრად დაახველა და სურვილი ისე შეასრულა ხელათ. არ გასულა წუთი და „ნახველი“ ხელად ვანოს თვალში მოხვდა ასროლილი მთელად.

მოლ. კოკიკო.

დღეგაცია იმისი ჩვენთან სამი დღე სტუმრობდა, კარგათაც დახვდა თბილისი.

არაქელამ, რომ სიტყვა თქვა ჩვენმა „ბებერმა არწივმა“— მარია ფედოროვნახე ქე რომ ხუმრობა აწვიმა!

და სწორეთ იმა ქვეყნისა სახელი გვინდა მხოლოთა, აწ მას მთლიანად მივაბავთ პირველ სამ ახოს ბოლოთა.

ამგვარად-გვეკონდა სახელი აწ გვარიც გაჩნდა სრულათა ადამიანის, რომელიც გვიჩანს დღეს ბოროტ სულათა. გარდახვეწილმა აქედან (რაკი თავით ძირს დაეარდა!) პირით საფრანგეთს მიმართა გაიცურ-გაინაიარდა.

ჯერები მან მრავლათ წაიღო, ხატები მგონი ყელამდის, მაგრამ მას მაინც არ შეგლის მაღლი მცხეთის და გელათის.

ლოზუნგი მისი—პარიზში საქართველოს წილ ქორია, სადგომი—ბურჟუაზიულ მინისტრის „კარბილორია“.

არის, თავს ირთობს ქორებით— (ეს ბარაქა აქვს ბეერია!) ისე კი—შემოცლილი ყავს მას „მართლმორწმუნე მრევლია“.

უჯარო სარდლის ქაღარას სიღინჯე ახლავს ბაკშისა, და ქნევას ფიცრის ხმალისას აწ იგი დღემდღი არ შლისა.

გვეგონა—აქ ბობლ სავარძელს სჯობდა ქუჩები პარიზის, მაგრამ წყენია მას თურმე, რომ დღეს ბატონათ არ გვიზის!

რას იზამთ—დარდსა იმისას „ჩვენც ვინაწილობთ“ ძალიან, მაგრამ მუშა და გლეგები— „ცოტა“ უარზე არიან!..

ამაღლება

მოყვინთაშს!

ვხედავ: გამრავლდა სოფლებში რიცხვი ტარტაროზკორისა. (სათვალაფს ველარ ვგებულღობთ) ნაცვლად ერთი და ორისა. მიგრამ, ვფიქრობ, რომ არ ვარგა, წერა სიყალბის, კორისა— და ვურჩევ ყველას; ინებონ წერა მართლის და სწორისა.

ერთ-ერთ ნომერში ვიხილე წერილი „მოყვინთული“-სა ცოტა არ იყოს, სიცრუემ საქმიოდ გამაფულისა. აქებს ნანოქრალს ღომენტის, ზემო სამების ჯურისას ქვემოს კი—შარს სდებს ვითომდა შეშქმელი იყოს ფულისა.

თუ სწორი ცნობა არა აქვს, ვილაცა „მოყვინთული“-ა. ნახოს ბრძანება მეშვიდე, (ახალი გამოსულია) ტარტაროზკორი-სიცრუეს ვერ დასწერს გულმოსულია, რაც ითქვა „ზემოს“ ნოქარზე სიმართლე იყო სრულია.

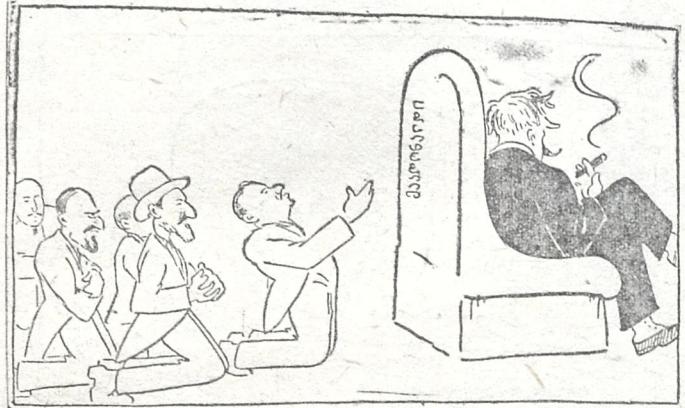
ნუ თუ იმისთვის არ მოსწონს „მოყვინთულს“ აღმასკომია,— რომ მოაშორა მათ დუქანს თავი ხერელებში მძრომია?!

ტარტაროზ, ასე ამბობენ სოფლის ბოროტი ენები, (ინტელიგენტი კი არა, უფრო დაბალი ფენები): რომ „მოყვინთული“-ს წერილი, (ლექსწყობით დანამშვენები.) რომ ნაყოფია ქეიფის, მოყვრობით ანაშენები. გასაკვირია ამ ყმაწვილს სიცრუე რაზედ სჭირია. ზომღეთზე რა მოგახსენოთ სტუმრად არა ვარ ხშირია; ამალღებაში გავიგებ, რომ გატყდეს ღობის ჩხირია. თუ მოყვინთული მაჯობებს მართლაც გამიხმეს ცხვირია.

ბეთან-ხლუსტი.

ქართული „რომ არ გვყალობ, ცოდვა არ ვარ“ (ემიგრანტთა კოლეტიურ კომპოზიციით)

ემიგრანტები:—რომ არ გვწყალობ ცოდვა არ ვართ, ხომ ხედავ, რომ ცუდათ დავალთ გვითხარ, გვითხარ ჩვენო კარგო, თუ გინდათ, რომ რამე გვარგო! არ გვშორდება სივალღე შეგვიბრალე გენაცვალეთ!

გენაცვალეთ!

„ჩუხჩუხით გადმორბოდა“

(რამიშვილის სამხმოვანი კილოკავი)

ჩუხჩუხით გადმორბოდა რუ ანკარა თვალთავან— კედია—ფაჩულის ეფრქვეოდა ხანდახან!

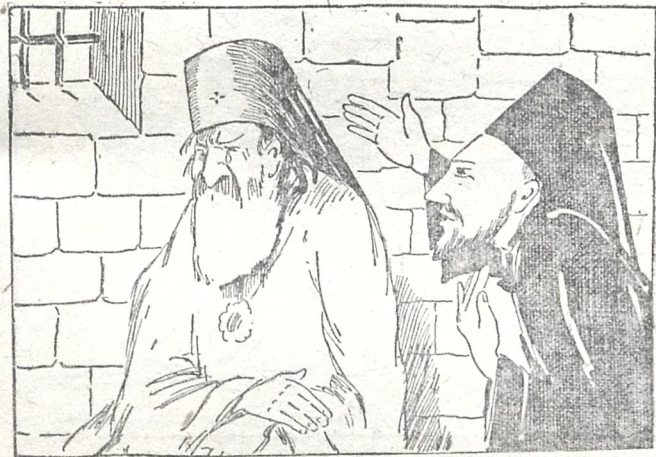
წმინდა იყო როგორც, რომ, რომ ნოეს პატიოსნება!

იმ ცრემლში ერეოდა უნაყოფო ოცნება!

ცრემლი იყო ხშირ-ხშირი, ტანჯვა-მეტად ფრიალი— მათ ცრემლში ცოცხლდებოდა „ასობი ატრიალი“!

კილოკავები „ორთავ თვალის სინათლე“

(საკათალიკოსო ასამაღლებელი)

ორთავ თვალის სინათლე
რაზე მოვიწყენია,
სჯობდა მოკლეთ გქონოდა
შენ ეგ ენა გრძელია!
შენი აბდა უბდათი
ჩვენ არ შეგვიძენია,

რატო გაისულეღე
შენ ეგ გრგრა ბრძენია?
პეტრე მუშა—დაგცინის,
გლანძღაეს—გლეზი ბააკა—
სკუფიათ ჩამოიცივი
აწი შენი გააგა!

„გურიაში მივალ მარა, მივალ მარა..“

(გორდანიას რეპერტუარიდან)

გურიაში მივალ მარა,
მივალ მარა, მივალ მარა!
არ მაქ კაპეიკი ფარა,

იკი ფარა, იკი ფარა!
გურულბიცი გამეპარა,
გამეპარა, გამეპარა!

დიდი-ჯისაიში

ნუ მილალებ, ქამანჩაე,
შენი ქორიშე, შენია!
მე, ხომ შენს მეტი ძმობილი
ჯერ არვინ არ შემრჩენია!
შენ ხარ ჩემი ერთგული
და თანამგზავი ქირშია;
თუ ბაბაიკა ცყოფილვარ
წივიყვან ყველგან ლხინშია.
დაეუკრათ, დავალირინოთ,
არ შეგვიჩერდეს სტვირია,—
რადგან კარიდან კარზედა
სულ ხეტილი გვეკრია.
ჯერ ვინახულოთ ბიკტორი,
(ყაიხანა, რომ გავეისხნა).
ლაშპარი მოვეცა წინ სვლისა,
სიზნელისაგან დავეისხნა.
იქ ვნახავთ ყოველ ღამობით,
კამათელისა ბზილისა.
თუ ვინმე გაწმინდ—„გაჩისტეს“—
მისგან კეტისა ტრიალსა.
წაუტრუხულე ბიკტორსა:
ნუ აძრობ ხალხსა ტყავსაო,
—თორემ „ტარტაროს“ მივართმევ
ძღუნად სოფრომიჩის თავსაო—
მერმედ კი დამიძახებენ
ამისთვის კაცსა ავსაო.
მივარმე თუ ვინმეს ვწყენოს
მან დააბრალოს თავსაო.

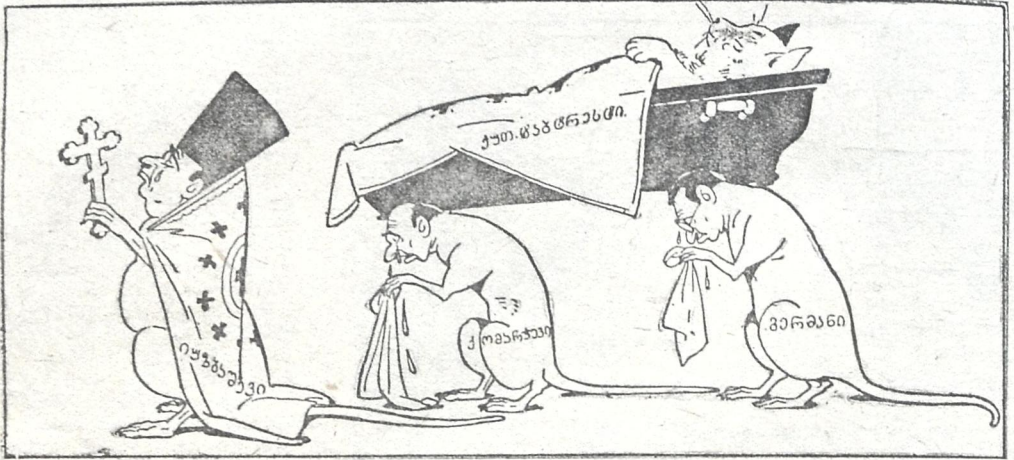
შემდეგ ენახოთ სამკითხველო
დაშთენილი იგი ობოლად;
ჩვენნი ევა მოვლენია
იმ საბრალოს ესლა მშობლად...
მივარმე ეშომოზ გაუწიოს
მან დელობა საამური.
თუ თვით საბქომ არა მისცა
თვის ობოლსა ლუკმა-პური.
ჯერჯერობით წვიმისაგან
ზშირად დგება ტალახია.
სახურავზედ (ვით მდილოზე)
მობიბინე ბალახია.
გაზეთები წყალში სცურავს,
ვერ დაიქერ მგონი ნავით.
მუშაობა საჭიროა.
საჭიროა ყოველგან თავით!
უთაო ხალხს სსაფლაო
უფასოდ აქვს მიჩენილი.
დაპლირინე, ჩემო სტვირო,
ამისთვის ხარ გაჩენილი.
ნუ დაზოგავ შენ ნურავის
მტერი იყოს, გინდ მოყვარე.
ვის ხალხისთვის ავი სურდეს
დაუბნელოთ მზე და მთვარე.
ბაბაიკა.

ქ უ თ ა ი

„რიგრიგობით სამი ღირეტიორი ყავდა თამბაქოს ტრესტის ქუთაისის განყოფილებას და სამივე დაპატიმრებული და პასუხის-გებაში იყვენ და არიან მიცემული“.

კაკახ მამა.

ამჟამად მარხავდნენ თიბევები ძაბას და თიან უგალ-ოგალში: —

„სულთათანა, აღსრულებულ არსს

ღ ა ნ ი რ - ჭ ა გ ნ ი

ამბობენ: ჩვენი გლეხკომი (აქ ენა მეზმის რაღაცა) ამ ზამთრის პირად მიიული, ვილაკამ გაგვიზარბაცა. მას ჩვენ ვეო ვებრადეთ საზღვარ ე (უცნაურია დროება) ჩვენი გულისა საკლავად, აღმასკომს კულში მოება. და ი ი მულამ, რომ ნახოთ, ისეთ ომშია ვართული, რომ ვედარ გიცნობს მიგობარს, არც ესმის სიტყვა ჭართული. აღმასკომიცა (სიტყვები მინდა რბილად რომ დიეძინო) აღარ უ შენია, არც სხე სა, აღარ წყალია, არც ღვინო. რა ექნათ, რა წყალში ჩაარდეთ — სად ეპოვოთ ხსნა და იაიდეო? შენ თუ გვი ელი, თორემ სხვა ხმას არ გეცემს, სადაც მივიდით. ამბობენ: კომერტივი (ჩემად; ისე ვინ ვაბედავს?) „გვალს მიანეს“ და გაჩუმიდენ... (თვალეზი ა ის რას ხედავს?) ახარეთ, სოფლს ვაჩენთ. „სხვაში“ კი დახეო-ფარდები რომ მოვიგონებთ, ადვილად აღარ ვეზორდება დარდები... დავუ: ჩა შენობა და ზნო საოარო წელმოწყვეტილი —

წიულიც იყოს, ვინც გვიყო საქმე ასეთი „კეთილი“. ამბობენ: მასწავლებლე ი (ვა-ბობ: ყველას არ ვეხები) თაით მიწაზე დადიან და ა როენებენ ფეხებით. ეს აღარც ვასაკვარია (გლეხო, ნუ გაგეცი ება) ა დროში უცილან მეუფემ“, ძირს ყველაფე რი ინება. ამბობენ: სამკითხველოში (აქ კი წამიხდა გუნება) ვერავინ შესძლო ვაჩვისა

პირალმა ვადობრუნოა, სძინავს და სძინავს საცოდავს თაი ძირსა აქვს დახრი ი, და აღარ ესმის ამ ქვეყნის აღარ ხვა. აღარც ძახილი ამბობენ: ბევრზე ბევრია უნამუსო და ჩარჩები; რომ ინახულო, მაშინვე გაკვირვებასა დარჩიბი — მაგრაპ შენ, ჩემო სოფელო, მხისკვენ გეკიროს თვალეზი და მომავალი შენია სულში კი გენაცვალიბი. **კაგნელი ბზიკი.**

გ ა ო ლ ა კ ა რ ა კ მ ბ ა

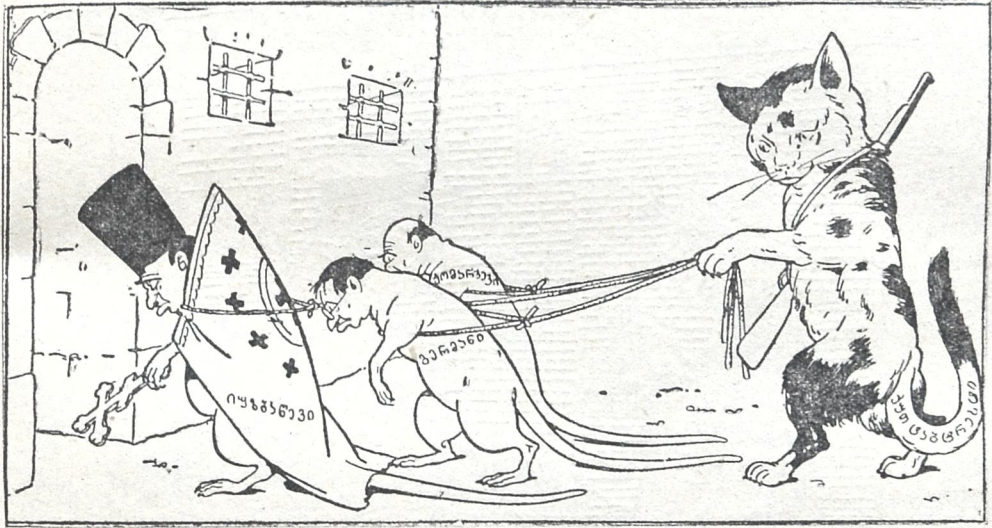
(„ვაი-უი“-ს ხმაზე)

სამდროო კუბლებები

კარაპეტ
ვაპარჯობა, გეო, მოხველ ვავიგეო. მოსკოვს ოქნებ, ძმაო, რამე ვაიგეო?
გეო
ჩვენი საქმე, ძმაო, ჭანდრაკულად მიდის. (აღბად იმიტომ, რომ ვაჭრის სუნი გვიდის).
კარაპეტ
სულსარქისის მადლი გუწყურეს იმათა,

ვინც ჩვენი პლანები შეშალა, ჩახლართა. **გეო**
ანჩის ხატმა იმათ დაუქციოს თაი. მათ ქელეხში ერთად გეეჭაბოს ჩვენ ფლავი.
კარაპეტ
კაცო, მაინც მიკვირს: პოლიტიკა მათი. ბურჟუეზებს ყლაპავენ მოავლეს მათ თათი.

ს ი ლ ა ნ

ასე უნაგვიძროდა თაგვთა რიგები კატამ და მიუხალობა:—

„ღირსა არს კუშმარტათი!“

გეო
მეც, მეც მივივრს, ძმაო,
ეს კომუნისტები,
ისე დაჭკვიანდენ,
ვით იურისტები.

კარაპეტ
რახნი დეღეგატებს
არ აქვს დასასრული
და გეოჯან მალე,
გველის აღსასრული.

გეო
ვაიმე, უორდანი
რად დავეტოვე ობლად?
არეინ არ მიგვილო
ჩემ ახლო მეზობლად.

კარაპეტ
მათი საქმე, ძმაო,
ვერ წავიდა კარგად
გემრიელი ლუკმა
„სრაზუმ“ დაეკარგად.

გეო
„მხანაგს“ მე წინათ
მიბედავდენ განა?
ი... ზება ხაო აი,
იქივეა სიყვანა.

კარაპეტ
„კომსომ...“ შიშით
? დი მი იერჩეტი
დავთრები მეშლება
თავში მიჭრის რეტი, ვა ვა...
გეო
— პური მამე აქეთ
ჩუმით რამეს გიჩაფი
ჩემის აზრით ყველა
არის გასაწყვეტი.

კარაპეტ

— გუშინ ჩემს პრიკაშისკს,
თავ და... არი
გიოარც კი გავბედე:
მასთან საუბარი, ვა ვა...
გეო
— მე... ხრა, მეო
რახვე ეტო ზაკონ.
რას მიჭეია მასთან
საობარი პაკლონ.

გეო
— დღეს კი ევროპაში.
ილესვენ კბილებს.
რამიშვილი შიშით
თვალეებს აყვლიბინებს.

კარაპეტ
— აქ კი გააჩაღეს
კოოპერატივები.
როგორც ვამჩნევ, გეო,
მალე გადვირევი.

გეო
ვის უნახავს ყველგან
ტრესტი, სინდიკატი.
ჩვენ კი დაეყიალებთ,
ვით უტვინო ბატი.

კარაპეტ
— მე ჯერ არ მინახავს
ამდენი კლუბები.
ვაი, ჩვენი ბრალი,
როგორ ვილუბებით.

გეო
— უურნალ „ტარტაროზმა“
ავგივო წესია:
სახლში, გარეთ, ყველგან
გაჭკვრა ანკესია:

კარაპეტ
— ვითომ ვფიქრობ გახსნი

ისევ ჩემ ლუქანსა;—
მავრამ შიგ თაგვები
უვლიან ბუქანსა.

გეო
ბიჭო, უფლის მადლმა,
შენ გადაგაშენა
ნალოგები განა
გავიწყდება შენა?!

კარაპეტ
— ეხლა კი მოვეკურცხლოთ,
თორემ გავვიგებენ
ტარტაროზის მახეს
ფეხ-ქვეშ დავვიგებენ.

გეო
— მართლაც გავიპაროთ,
თორემ ტარტაროკორი—
გამოძვრება საღდაც,
— შემდეგ პროტოკოლი.

„ხვლიკი“

ღ ს გაწყრა...

რკინის-გზის მუშაკორი ხადგურის უფროსს: ამხანაგო ღს—ო ხედავთ, კედლის გაზეთში გამოუქიმიხართ!
ხადგურის უფროსი:—შენც ერთი მოგცლია! მანდ ისეთ უსაქმურებს მოუყრიათ თავი, რომ ათასგვარ ძაღლსა და შამიძალზე სწერენ და ესეც საქმე გონიათ!

მესტპირული

(ფოთისთვის)

მშაო ტარტაროზ! ჩვენს ფოთშიც
 ყბად ასაღები ბე... ია,
 გასაჯორ-გასალახაუი
 და ტყლიაზე გასაბერია.

ლოთიფოთობენ—და ეს კი
 ვერ არის მოსაწონია,
 როცა საშაქარამოში
 იქვე რძე და მაწონია.

დაუგეკით, სჭამეთ პონჩიკი,
 კუჭისთვის მარგებელია;
 ბესარიონის ნაწნობი—
 ამბობენ: გემორიელია,

მასვე აქვს ბულკი ფრანგული
 და ბლომიდ სეფისკერია;

ღვდლებს, დიაკვნებს და ბერებსა
 რომ არ ჩაუქრეს კერია.

თუძკა მით საქმეს წამხლარსა
 უშველის ვერაფერია,
 გაუცვლათ ანაფორები
 ძველი ღროს შენაკერია.

არ დავივიწყებ ვასოსაც,
 არის ლოთობის მტერია,—
 რომ ფუთი ლეინო დალიოს
 კაცი არ არის შტერია.

მასაც ურჩიეს: ყაეა, რძე,
 მაგრამ არ აზლო ხელია,
 ექიმის ღარიგებისა
 ვერ არის შემწანველია...

თუ სიმონიცა არ ენახე
 არა მაქვს სხვა საშველია;
 ის არის ძველი მებრძოლი,
 მისგან ავს არას ველია.

ვეტყვი: მილოცვიტ ქორწილი
 ჩვეულება ჩვენია,
 მაგრამ შენ „გამეშანება“
 არ შეგფერს, არცა გშენია!..

იქედან ვანოს ვეწვევი,
 ძველი თაობის კაცია,
 უყვარს ბზახი ქრისტეზე,
 ქადაგი და ნატაცია.

ქართველობს კიდევც, თუმცაღა
 უკულო ფრაკი აცვია,
 ან რა ჰქნას, როცა მსხვილ ტანზე
 „ჩერქესკა“ შემოცარცვია?!

ძველი ბელახინი.

ჩოხატაშურის ცხრაწლელი

გრიგოლის სახალილოში
ზის ჩვენი გაბრედილი;
შია და კერძა თხოულობს
მუცელი ცარიელია.

თვისი არ ჰყოფნის გაბრეღს,
სხვის კერძაც ებოტინება
და დიდ ლუკმებსა ლუკმებზე
გააქვს ხანაში დინება.

ყვალსაღები-წყალწყასაღები

მათიხანი გაღაბრანას, სურმაგა —
მერ გაღაბრანით!

სენაკის მახრის ნახუნოვოს თემი-
დან „უჩინ-მარინა“ გადაკომინებს:—
„თეპალმასკომის თავმჯდომარეთ
გვეყვება პავლე სურმაგა, რომელ-
ლიც გლენებებს გადასახანს მათრა-
ხით ახდენენება და გლენ ივანე
ჭოჭუას ისე სცემა, რომ სამი დღე
იყვა. მაგრამ ხსენებული სურმაგა
მოხსნა, მაგრამ ხურმაგა კვლავ
განაქმობს ლაპღვა-გინებას!“

გვიკვირს—რა აღონებს „უჩინ-მა-
რინა“! კაცო, მაგრამ სურმაგა მოხსნა,
სურმაგასაც რა ექა—მადლობას ხომ
არ გეტყვობდათ მოხსნისათვის (დაუ-
ზარებელი მუშაკია, მათრახით მა-
ინც), მოხსნილმა სურმაგამ თავის
პირს მოხსნა თავი და იგინება!
მერე რა? შე კიი კაცო—ზეგრსვირის
წიხილიც არა ტყენს, სურმაგას გინება
რალა ისე მათრახი, რომ ვერ გადი-
ტანეთ? მიიხარი ხომ გადაიტანეთ?
ახლა თვით სურმაგაც ცოტა შორს
გადაიტანეთ, რაკი მას ნახუნოვოს
პაერი ხრწნის!

ხანიმურო კოოპერატივი.

კვლავ სენაკის მახრიდან, მაგრამ
ახლა უკვე მარტვილიდან გვწერს
ატარკორი:

„მარტვილში არსებობს კოოპე-
რატივი, სადაც მოსამსახურენი
გადაკიდებული არიან ერთმანეთს
ნათესაობით. კოოპერატივის სა-
ქმევ „კარგათ“ მიღის—მოსამსა-
ხურეები დატვირთული არიან მი-
სი ვალდებით!“

აი, სამავალითო კოოპერატივი, სა-
დაც მოსამსახურენი დევილიანებული
არიან, ხოლო კოოპერატივი უფალა
საინტერესოა—მოსამსახურეებს ვინ
დააეღლა დევილიანებამ? ისიც სანი-
მუშოა, რომ მოსამსახურენი გადაკი-
დებული ყოფილან ნათესაობით!
მარტვილელი ამხანაგებო—მოდიოთ,
ეს გადაკიდებული ხალხი ჩამოხსენით
კოოპერატივს ზურგიდან, ვნახოთ, იქ-
ნება გამოვიდეს რამე.

სახალილო კი არა, ფოლოლოგიუ- რი ბაღი!

ბათუმის კერძო სახალილოებზე
უცნაურ რამეს სწერს კორესპონდენ-
ტი ზანი“:

„სასადილოთ როცა შეხვალ, მოგართ-
მევენ კარგ ხარისსა,
მაგრამ წყალი უნდა გქონდეს ძვალმა
რომ არ დაგახიოსა.
და ძვალი თუ არ იქნება, ხორცი
იქნება ძველია,
და ძველი თუ არ იქნება, ის იქნება
დამპალია.“

და დამპალი თუ არ იქნა—მინც იქ-
ნება მყარალია,
ახეთ ხარჩოში ცხოვრობენ ცხოველე-
ბი მრავალია!“

ამხანაგ „ზანი“-ს ვცხოვრებთ საჩქა-
როდ გვეკნობოს—თუ შეიძლება პირ-
დაპირი მითვლითაც—რა ჯიშისა ეს
ცხოველები, რამდენი თუნი აქვთ და
რამ სიგება კული! ამ უკანასკნელს
მინც დიდი ძინიწენლობა აქვს, რად-
გან—თუ ცხოველები უკუდო და
ხარჩო იც კერ დან ცვივიან, ეს სა-
ინტერესო არაა, ასეთ „ექსტრე-
მალურებს“ თბილისის სამიკიტნოე-
შიც ზეგრს შეხვედებით, ხოლო თუ ამ
ცხოველებს ფეხები აქვთ და კულიც
—აეტორის სიკრუის სიკრუის ოდენ-
ნა მინც—ეს მათლაც თბილისისა-
თვისაც უჩვეულო ცხოველი იქნება!

დამა, — მომხდარა!

აი, საცირველი ამბავი: აი, „მსოფ-
ლიო მსაშტაბის“ საქმე! წარმოიდგი-
ნეთ—ვახილ აკაკის ძე ნაცვლიშ-
ვილს გაუთავებია ტუხიკუმი! (სას
წაული მეტი გინდათ?) მისულა გა-
ნათლების კომისარიატში, უახოვია
ადგილი, მიუცია თხოვნა და... თი,
მარმაროსობაგ—თხოვნა სტოლის
უჯრაში ჩაუდევს (თუ სადმე გინა-
ხავთ ასეთი თავხედობა!). ნაცვლიშ-
ვილი მეორე დღისათვის დაუბრე-
ბიათ, მისულა, მაგრამ ადგილი მა-
ინც არ მიუციათ და, პირიქით, ნაც-
ვლიშვილისეც სიტყვით:

„— მე მოვავრენ ჩემი საქმე. პა-
სუხისმგებელმა პირმა ცხვირი მალ-
ლა აწია (ო, ეს წყეული ცხვირი,
რომელიც ზევით იწევს და არა
ნაცვლიშვილისკენ!) და მკვახეთ მი-
პასუხა:—ადგილი არ არს, სად
გავიშვათ (აი, პასუხისმგებელ პი-
რის „უპასუხისმგებლობის“ ნიშნი).
ამის შემდეგ დავდივარ ქუჩაში,
ხანდახან მშვირც ვიძიოვები.
სწორედ, როდესაც ძალიან მშო-
და, ერთ საღამო ჟამს (ევებ დი-
ლაც იყო, პა?), დავჯექი მაგიდას-
თან და ეს წერილი დავწერე და
თანაც ამაზე გადავყავლე შიმ-
შილი!

ხომ ხიდავთ, გამართლდა თქმულე-
ბა:—ტარტაროში არ გასწირავს-კაც-
სა ნარკომპროსის განაწირისა!“ კი-
დეც იტყვიოთ, რამ ტარტაროსს დი-
დი ღვწლი არ მიუძღოდეს უწმე-
რობასთან ბრძოლაში!

აწ რაღა გვეთქმის ტენიკუმ დათა-
გებულ ნაცვლიწილისადმი? მივმარ-
თავთ მას ვამ მხნივებელი რჩევით.—
წერე, ბიძია, სწერე! თუ წერას არა,
უკმელობას მაი ც მიჩვევი!

მთხიბის.. მიკიტანთან კავშირი
საგარეჯოდან ნალვლიანად გვეწერს
„საწყალი მუშა“:—
„მოლის ემ ი. ჯამაგირი რიგ-
დება. სადგურ საგარეჯო ში უკვე
ატუ ულა მიკიტანი ბაბუნაძე. ჯა-
მაგირები მართლაც რიადება, მაგ-
რამ მი იტანს ეძლევა ვალში; მუ-
შე ი ზელკაიელი ბრუნდებიან
სახლში მიკიტანისაგან ტყავამძე-
რალნი!“

საგარეჯოელ მუშ ბს საქმე კარ-
გათ დაუწყიათ:—ზურგი ოჯახისკენ
მიუბრუნე იათ, პირი—მიკიტანისკენ!
მაგრამ უფრო „სასახ ლოა“ იკიტა-
ნი ბაუნ ძეც, რომელსაც პირი მუ-
შებისკენ აქვს და ხ ლიბიც მათ ჯი-
ბის არ ცილდება. ხომ ხედავთ—
მიკიტანს მუშები შეყვარებია და სა-
გარეჯოკო მუშებს რაღათ უნდა
სტუ დეთ იგი!

ა: მთხიბ ლაბაშს არ ხმარობენ

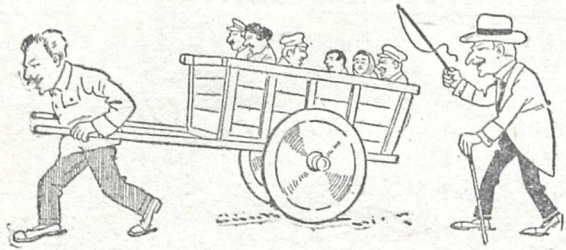
ზონიდან სამწუხარო ამბავს ვად-
მოგვცემს მუშკორი „ღამსწრე“:—
„ზონის იკიტნების თავდასულობას
სახლეგარი არა აქვს. 7 ნოემბერს
კაკო მაჭარაძეს თავის სამიკიტნი-
ნი იუბატიეებია ერთა გლუბი,
ზემდეგ გაუყვანია საიკიტნოს
უკან ეზოში, ღვინის ბოთლით და-
უწყია ცემა და უპირებდა დაბრ-
უნებას.“

ზონის მილიციავ, რატომ არ
აღგმავ თავხედ მაჭარაძეს!
ჩვენც ვევიკირს—ზონის მილიცია
რატომ არ აღავმავს მკლავგრძელ მი-
კიტანს? ალბათ ხელდებთან უჭრებოც
დაგროძელებული აქვს ამ ორუგებს და
მოგვხსენებთ — ასეთი ცხოველისა-
თვის ლაგაშს არ ხაირობენ, მათ უბ-
რალო „ჩოქში, ჩოქშით“ მიერეკები-
ან „აბანოსკენ“!

თვალსაჩინო მიღწევები

ტენიკის ახალ მიღწევებთან
გვაქვს საქმე გურის დაბა ზიღის-
თავში ხარ. ღომთათიძის სიტყვით:—
„ზიდისთავში არსებობს კლუბი,
რომლის გამგეობასაც იგი საქეი-
ფო დარბაზათ აქვს გადაქცეული.“
გურის ზიდისთავში მოქეიფე
ხალხი მდგარა, მაგრამ ზოგბან
ზიდის თავში სულ სხვა ხალხია, რო-
მელთაც დგომაც არ შეუძლიათ,
ზიან და ხელგაწვდილი ქმნიან დოგ-

სამსტრადიის სხანიშოყვარათა ცხოვრებდან

ლევანი:—ჩემო ალე, ეს რა ამბავია, რომ სანაგვე ყუთით მიყავთ ხალხი?
ალე:—შენ ალბად გუშინ კრებაზე არ ყოფილხარ, სადაც „ჩისტკა“ მო-
ხდა სცენისმოყვარეებისა.
ლევ:—ვა, კაცო, ეს რა უქნიათ—რაღა გვეშეველება, მე და შენ ბენე-
ფის ვინ გავგიმართავს—ააა?
ალე: მავას ვიდან ჩივის, ჩვენც არ მოვხდეთ „ჩისტკაში“!
ლევან:—შე კაცო, ჯერ მიხიზა არ უთქვამენ რამე და მეღაშენზე რა-
მეს იტყვიან?
ალე:—იტყვიან—მაშა!
ლევან:—ვა—კაცო—ჩემზედაც, მახლას??

ლათს. ცოდება ასეთი „დოვლობიანი“
ხალხის ხელში კლუბი და მისი დოგ-
ლათი. იქნებ სხვა ადგილი მოუნახონ
ამ ხალხს, თორემ ზიდისთავში ზოგ-
ჯერ ვამკარავე ქარი იცის და ვაი
თუ სულაც ბოლო მიეღოს ამ
ხალხს!

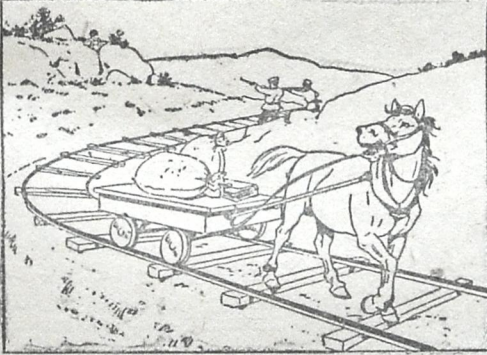
**პირ აღმოსაჩინეს სურამში „ამე-
რიკა“.**

როგორც სურამიდან „დანტე“
გვეწერს, სურამის კომუნალური მეურ-
ნეობის მოღარეს ლეო ბაბურავს
„იშეიათი ჩვეულება ქონია:—
„ამ ვაფბატონს ვერ ნახეთ
თავის ადგილზე. გლეხები საათო-

ბით დაქებენ მას და ვერ ნახუ-
ლობენ“.
ასირებული ხალხია სურამელები!
თქვე დალობცილებო, კოლუშპა წლო-
ბით ეძება ამერიკა და ძლივს აღმო-
აჩინა, თქვენ კი მოღარეს და ისიც
სურამის კომუნალური მეურნეობისას
—საათობით იპოვით? გული ნუ შე-
გივინდებთ, იმედს ნუ წარიკვეთთ,
მაგრე მალე ნუ მოიღლებით—ეძებთ
ბაბურავი და ამ ძებნაში თუ ბაბუ-
რავი არა, იქნებ გორის სამაზრო
აღმასკომი მაინც იპოვით და ის კი
აუცილებლად გეტყვით, თუ სად არის
ბაბურავის ადგილი!

ცხენა იპარვა

13 გიორგობისთვის, ტყიბულის სადგურიდან მიჰქონდათ მალაროს მუშების ჯამაგირი, 27 ათასი მანეთი ღრეზინით, რომელსაც მიყვებოდა 4 მილიციონერი. მას დახვდა 6 ყაჩაღი ეკლესიასთან ჩასაღრებული, ასტყდა სროლა ორივე მხრით, დაფეთდა ღრიქინაში შებმული ცხენი. გაიტაცა ღრეზინა, სროლა გაგრძელდა 5 წუთს, ბოროტკამზრახველები მიიმაღლენ. მსხვერპლი არ არის. ცხენი ღრეზინით და ფულთი მალაროში აღმოჩნდა უვნებლად.

ხელები მალა!
დატოვეთ ფული!
თორემ მოგვლით,
წუთები კრული!
იყო ძახილი
ჩასაფრულ ბანდის
თან ატყდა სროლა
ახლო მოსვლამდის.

მილიციელნიც
ესროდენ ტყვიას
მაგრამ ხვდებოდა
ის ეკლესიას.

სჩანს რომ დასასრულს
მივიღებთ მწარეს
მოგება რჩება
ბანდების მხარეს.

გაჩაღდა ბრძოლა
გულ-შემზარავი
გაფრინდა კუკლა*)
ვით თოფნაკრავი.

მიხვდა პირუტყვიც
საქმეა რთული,
მიქრის ღრეზინით
და მიაქვს ფული.

სწრაფლ შეიცვალა
მომენტი ესა,
ბანდების მხრიდან
მოისმის კენესა.

დაკარგეს ძალა,
ტყეთ მიიმაღლენ,
დაჭრილი მოძმე
თან წაიყვანეს.

ძველ მალაროში
სდგას კუკლა ფულით
„ზართველი“ კოცნის
ოვლს უწმენდს ქულით!

ლეღავს კალისტრო
ვერ არის ფერზე—
კუკლა ამაყად
ხეივანიობს ქერზე.

ალიოშა ელენაშვილს. (აქ) მოგ-
ცყავს თქვენი ლექსიდან ეს ადგილი:

ტყეში ვაისმის
ურა ყივინი,
მინდროში ისმის
ნაღირო წივილი.

თუ ასეთი ნაწაზმოები გქონდათ
რატომ „გოსკინპროში“ არ მიი-
ტანეთ „ბუქურას საიდუმლოება“-
ში შიკრიანინ სცინარის გასამ-
დიღრებლად.

ბაყი-ბუყის (საჯევაზო) ჩვენი ჟურ-
ნალის წინა ნომერში მოთავსებული
თქვენი წერილი, რომელიც ჩება
ბიკტორს. საჯევაზოში ყოფილა ორი
ბიკტორი: სადგურის უფროსი და
მისი თანაშემწე არ იციან წერილი
რომელ მათგანს ეხება, ერთმანეთს
ეცილებიან მითვისებაში. მათ შორის
უთანხმოების თავიდან ასაცილებლად,
გთხოვენ დასახელოთ: რომელ ბიკ-
ტორს ეხება წერილი.

შეგეტყობინეთ ბრალდებულ ბიკ-
ტორის გვარი.

ბიპტორ უღენცს და ბიპტორ
ლექვინაძეს (საჯევაზო) წაიკითხეთ
ბაყი-ბუყთან ჩვენი მიწერ-მოწერა.
გამოვარკვევთ საქმეს. მანამდე კი
ერთმანეთში აყალ-მაყალი ნუ მოვი-
ვით, მალე იქნება. მაგრამ რალა მ-
ინცდამაინც ორივემ თქვენ თავზე
მიიღეთ.

ბაჩი-კაკას გვწერთ:

მოლამასრდენის დასცილოდენ, რომ მან
კვრცხები იყიდა ხუთი ერთ შაურად და
შემდეგ ათი კვრცხი გაჰყიდა შაურად.
ჰკითხეს: რატომ შვრები ასეო—და მან უპ-
სუხა:—გაჰარს დამიძახებენო.

სწორედ ამის მსგავსი რამ მოხდა თე-
ლაგში. აქ ადგილობრივადც ძალიან ბევრი
იშოვება შეშა, თუ კი თავის დროზე იფიქ-
რებ ამაზე.

მაგრამ ამას ამჯობინებ კალადილიან
შეშის მოტანა.

შე დალოცვილო, შეშა თუ კი მოგ-
ცეს, რალას უსაყველურებ ვინმეს,
შენ რა გენადლეება, თუ საიდან მო-
იტანებენ.

* იულია ცხენის სახელია.

კოსტაიდი.

ქ ა დის

„მეგორღია“-ს (ხეძო-ჩიბათი) იწე-
რებით:

„... სასარგებლოდ გამართულ სეირნო-
ბა-სალამოზე იქიფეს ნისიად... გამგეობა
(სერგო და დომიდე) ეხლაც დაეძებენ „მო-
ჭიფებს“, რომლებიდან არც „პო“ ისმის,
და არც „არა“.

ჩვენ იმათთან გავგახწორებ
ლანჩუთი და „ხულის“ კარი.

ჩამოვსწერთ გრძელ ქალაღზე
სახელი და მათი გვარი.
ჯერ აკაკი და დიმიტრი,
ტიტიკო და ტარიელი..
კაპიტონი, კიდევ სხვები..
ყველა ჯიბე-ცარიელი.

ნისია ყინულზე დასწერეთ, ზამთა-
რია ყინულის შოვნა არ გავიპირდ-
ბათ.

დასრულდა მთელი მუშაობა და მთელი მუშაობა დასრულდა

მეგობრებო!

მეგობრებო! მთელი მუშაობა დასრულდა და მთელი მუშაობა დასრულდა

მარტოობა

მთელი მუშაობა დასრულდა და მთელი მუშაობა დასრულდა

მთელი მუშაობა დასრულდა და მთელი მუშაობა დასრულდა

მთელი მუშაობა დასრულდა და მთელი მუშაობა დასრულდა

